

B. Mihály Csilla

Ezüstös

*Napok karolnak át puhán,
mint őszülő szerettem,
elring a gond a bú után
a mézfüveknek selymein.*

*Magába hulló fájdalom,
dalokból szőtt emlékezet
madárként bűg a vállamon,
s röptetni kész a lelkemet.*

*Ezüstös gömb a kósza nap
kibomló zöldek ágain,
de fényén csendem lángra kap,
s lobognak vérző álmaim.*

Háború után

*Levették kígyóbőrüket,
az álmok pőrén állnak
jegén a csendes örület,
a zord magány tavának.*

*A hajnal enyhén pír-szövött,
acélos kék harapja,
mint messzi hang a szív fölött,
csitult az ég haragja.*

*A fény a szónál tétovább,
kutatlak, s egyre fázom,
merengő szél fütyül tovább
a földi pusztaságon.*

Álmaim

*Akár a por, ha száll a könnyű szélben,
megáll a versek dobbanásain,
már úgy vagyok, hogy néha észrevétlen
dédelgetem csak csonka álmaim,*

*s bár homlokán pár évtizednyi csendnek
árkot vetett a gőgös külvilág,
de még vigaszzenéimből kicsengnek
a verssorok között megült imák.*

*A déli égbolt fényes templomában,
mint újszülött, az álom úgy pihen,
s míg görcsösen markolja egyre árnyam
foszló erőmbe gyűrűzött hitem,*

*megnyílik ott a tér, elmém csodálja
a lélegzetnyi boldogság milyen,
mint csillagos mező, az úr fonákja,
enyém e lét, s belőle semmi sem.*

Veszedelem